

heder og oprettelsen af de nye regioner, som vi så behandler nu.

Det er jo en glæde specielt at kunne tage fat på de to lovforslag, vi nu har til behandling, L 65 og L 71, som hænger naturligt i halen af L 65. Og hvorfor er det en speciel glæde at kunne det?

Det er det selvfølgelig, fordi vi i Dansk Folkeparti hele tiden har haft stående i vores partiprogram, at vi ønsker, at Danmark bliver regeret af to instanser og ikke tre, og at vi i praksis ønsker, at det skal ske ved, at amterne bliver nedlagt, og at vi har stat og kommuner til at varetage opgaverne for os.

Vi har hele tiden følt, at et land af Danmarks størrelse med sådan 5,2 millioner indbyggere har en struktur, der burde kunne betyde, at vi alene har brug for to administrative niveauer til at ordne tingene for os. Vi skal ikke lave dobbelt-administration, når det kan undgås. Så det har været helt naturligt for os at have den indgangsvinkel til det.

Den indgangsvinkel havde vi selvfølgelig også, da vi sidste forår begyndte forhandlingerne med regeringen om en strukturreform, en kommunalreform, og det var vores udgangspunkt.

Det, der så ligger her på bordet foran os, som er til behandling i dag, er forslag, som i virkeligheden ikke opfylder hele vores ønske, men et stykke derhenad. Vi syntes, det var så tilstrækkeligt et stykke derhenad, at vi på det grundlag kunne indgå en aftale med regeringen om en kommunalreform. Det er selvfølgelig, fordi de nye regioner, nu hvor amtskommunerne bliver nedlagt, ikke bliver oprettet på baggrund af kommunalfuldmagten, altså oprettet med de kompetencer, som de gamle amter har i dag. Derfor er noget af den kritik, der indtil nu er kommet under debatten, sådan set en kritik, som vi gerne vil tage en del af æren for, for det har været en særlig hensigt for os at undgå, at regionerne kom til at ligne de gamle amter.

Det er primært på to områder, at det er vigtigt at undgå, at regionerne kommer til at ligne de gamle amter.

Det ene er i forhold til det, jeg nævnte med kommunalfuldmagten, altså det faktum, at regionerne sådan af egen drift ville kunne definere nogle nye opgaver til sig selv, hvilket amterne kan i dag, hvor de jo må det, de har lyst til, medmindre det udtrykkelig er bestemt, at de ikke må. Her vendes det med de nye regioner på hovedet, her må regionerne alene tage sig af de ting, som det fremgår af lovgivningen at regionerne må tage sig af.

Kl. 16.40

Det andet område, hvor man kan se den afgørende forskel mellem de nuværende amter og de kommende regioner, er jo det, som også den socialdemokratiske ordfører, hr. Ole Stavad, var meget inde på i sit indlæg, men med modsat fortegn, nemlig at amterne i dag har skatteudskrivningsret og de nye regioner som udgangspunkt ikke har skatteudskrivningsret. En helt afgørende forskel også i forhold til det med at kunne gå fra tre til to niveauer i den offentlige forvaltning og for de enkelte danskere. For så vidt godt med det.

Så vil jeg lige fortælle lidt om, hvorfor vi i det hele taget mener, at det er godt at lave de her ændringer, hvorfor det er vigtigt, og hvorfor vi har lavet det her kompromis med de her fem regioner frem for de nuværende amter. Det har vi selvfølgelig, fordi det bærende for os i forhold til den del af opgaven, som vi taler om nu, er at sikre et bedre sundhedsvæsen end det, vi har i dag. Et bedre sundhedsvæsen i forhold til behandlingen af de enkelte, der skal behandles, men også et bedre sundhedsvæsen i forhold til forebyggelse og efterbehandling.

Derfor er noget af det allervigtigste, regionerne får af opgaver i sundhedsvæsenet, den sammenhæng, der bliver i betalingen fra de nye kommuner, altså at kommunerne får en direkte betalingspligt over for regionerne med hensyn til sygehusindlæggelser. For når det handler om forebyggelse og handler om efterbehandling, er det utrolig vigtigt, at kommunerne, som er det sted, hvor man umiddelbart tager sig af den enkelte person, har et incitament til hele tiden at være på dupperne for at hjælpe den pågældende, der har hjælp behov.

Vi ser i dag alt for mange eksempler på, at kommunerne ikke gør det godt nok. Man sætter ikke ind med forebyggelse, når man kan se, at det er ved at gå galt for et menneske eller i en familie, og man får slet ikke sat ind med den tilstrækkelige hjælp til efterbehandling, når folk bliver udskrevet fra sygehuset og kommer hjem i eget hjem.

Vi tror på, at det, at kommunerne nu får et direkte ansvar for de her indlæggelser, altså et betalingsansvar, er med til at sikre, at de enkelte kommuner vil gøre mere for at sikre, at de enkelte borgere får en bedre hjælp. Det er helt, helt afgørende, og det er det på en lang række eller på stort alle områder af den behandling, vi giver inden for sundhedsvæsenet.